GUILELMUS PERALDUS. HUGO DE SANCTO VICTORE. HUGO DE FOLIETO. SMARAGDUS. PETRUS DAMIANUS

Österreich (?), 1435 Seite 67r

Quelle: https://manuscripta.at/?ID=40507
Copyright: Melk, Benediktinerstift

q̃m ea st̃ nõ formasset. msi eas expaudi
ri uellet. De eiꝰ vtute dic̃ aug̃. De quo
tidianis & leuibꝰ pcis & breuibꝰ. sn̄ q̃
bus hꝰ vita nõ duat̃. quotidiana orõ
fideliũ satis faat. Eoꝝ em̄ ē dr̄e. pz̄ nr̄
q̃ es m celis &c. Delet omnino hꝰ orõ m
nma quotidiana pcta. delet illa a q̃bꝰ
vita fideliũ etiã scelãte gesta. ꝗ pemten
do m meliꝰ cõmutãt̃ discedit. Sꝫ sic vã
at̃ dr̄ dmitte nb̄ debita nr̄a. ita vãat̃ di
at̃ sic & nos dmittimꝰ debi n̄. Post eu
karistiã ē dnica orõ maximũ remedi.
vl' vmũ de maximis cotidie venialia pcã.
hꝫ aut̃ dnica orõ duas ptes. ꝗꝫ pma
ꝗat orantē ad deuote orandũ. fa võ cõ
tinet vn petiones. Ad orandũ ꝗat
ps ista. pr nr̄ q̃ es m celis. & ē ꝗatio
ista m duobꝰ. sꝫ m lacrimositē & fiducia
impetrandi. Exaratat aut̃ ad lacrimas dn̄.
primo dñ̄ prem tantũ ad memoriã redu
at ei. q̃ pcando ita vilit̃ uixit. Io. dñ̄
absentiam amantissimi pris minuit
dicens. q̃ es m celis. & dulcē illam pat̃
am a qua exulat. Ad pm̄ ptinet illud
quod dic̃ bn̄. Cogitanti quod offendit
prem̄ ē cte q̃ pudeat. & si nõ q̃d tiemat.
Qua nã fronte attollo oculos iam ad
multũ tam pij pris tam malus filiꝰ.
Pudet indigna gessisse gn̄ meo. pudꝫ
tanto pri uixisse degenere. Et glõ sꝰ
illũ locũ dic̃. Caue dñ̄ ē vmquã a sor
dibꝰ. ne tanto pre sit indignꝰ. Ad ꝑm
dr̄ ptinet ꝯ ps. fuerit m̄ lacrime mee pa
nes die ac nocte. dñ̄ dr̄ m̄ quotidie. vb̄
ē deꝰ tuus. pmꝰ fletus q̃ ē p pcis ē
irriguũ msꝰ. fus q̃ ē p absentia pris
& dilatione ē irriguũ supus. Ad fidu
ciã impetrandi valet illud vbũ dupli.
primo dñ̄ prem nominat eũ q̃ oratur.
huiusmodi pris amor superat mirnuꝫ
amore. Ysa xlix. Nunq̃ mulier obli
uisci pt̃ infantē suũ. ut nõ miserea filio
uteri sui. Et si ipa oblita fuit. ego
tui nõ obliuiscar tui. Io. dum dic̃ eũ
esse in celo. vbi ē abundantia omn̄ bonor.
Quomõ em̄ pr̄ mnax hmõs abundantiã
omn̄ bonor. nõ miserebit̃ filij positi in
valle miserie. vbi ē penuria omn̄ bonor.
Ad hc̄ ptinet q̃d dic̃ bn̄. Vbi iam illud q̃d
apud antiq̃s tam tribulat̃ q̃ frequent̃ mo
nare solebat. ego dñ̄s. ego dñ̄s. Quisqui di
at̃ orõ. aut̃ pinapuũ dulce noie prno. se
q̃ntũ petionũ obtinendar̃ pstat fidu
ciam. Et glõ sꝰ hc̄ nom̄ pr̄. In hc̄ dat̃ fidu
cia. Quid negabit filius. q̃ ia dedit q̃d
pr̄ ē. Si gꝰ vos cũ sitis mali nostis bõ
data dare filijs vris. q̃ntomagis pr̄ vr̄
de celo dabit̃ spm̄ bon̄ petentibꝰ se. Qr̄ at̃
lacrime valeant ad impetrandũ. pz̄ p hc̄ q̃d
dic̃ aug̃ sꝰ. ad aurib̄ pape lacrimas me
as. Que mqt violente st̃ m̄ prabꝰ. Qr̄
etiã fiducia ad hc̄ valeat. pz̄ p hc̄ q̃d le
iat̃ ꝯ. Siq̃s indiget sapiã postulet a deo.
postulet aut̃ in fide nichil hesitans. Qui
em̄ hesitat. similis & fluctui maris. qui
a uento mouet̃ & eiumfert̃. Nõ gꝰ existi
met hõ ille. q̃ aliq̃ accipiat a dñ̄o. Ba
ps diuit̃ in duas ptes. Cum n̄. duplex
sit vita spiãlis. sꝫ vita grie & vita glie.
primo ponit̃ tres petiones ptinentes ad vitã
glie. Io mꝰ ptinentes ad vitã grie. primo at̃
ponit̃ petiones ptinentes ad vitã glie
tanq̃ dignores. sm ꝯ math vi. primũ
querite regnũ dei & iusticiã eiꝰ. Regnũ dei
qrit̃ in t'bus pmis petionibꝰ. iusticiã
vb̄ ducens ad regn̄ in q̃tuor seq̃ntibꝰ.
Et nõndũ. q̃ ille q̃ morte meruit apud
iudice trenũ. & nesciit iudice sibi adhuc
placatũ. primo petit vitã suã. siue ut pre
at̃ ei a morte quã meruit. Sic q̃ mor
talit̃ pecauit. cum ctus nõ sit in hac vi
ta q̃ sibi sit dmissum. nãe hꝰ primo pere
ut parcat̃ sibi a morte. Ad quod ptinet ꝯa
petitio. Liberã nos a malo. Malum em̄
ibi dr̄ pcm̄ mortale. quod est mors p̄ q̃
& seqla eiꝰ. sꝫ mors eterna. Et debet ꝗpom
cũ magno desidio hꝰ petitio. eo s. mo. quo
lat̃ attendens q̃ ferat. & q̃ tormtũ ei sit ꝗpa
ratum. cum multis lacrimis vicem suaꝫ